

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **I. M.**
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Štanglem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké
policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2020, č. j. KRPE-55423-19/ČJ-2020-170022-SV,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 27. 7. 2020, č. j. KRPE-55423-19/ČJ-2020-170022-SV, **se ruší.**

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Pavla Štangla, advokáta.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 125 téhož zákona stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 27. 7. 2020 v 10:30 hodin.
2. V tomto rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN, kterým je zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince z třetích zemí, které nejsou uvedeny na seznamu zemí s nízkým výskytem nemoci COVID-19, když vstoupil na území České republiky dne 1. 7. 2020. Poté, co byl žalobce kontrolován v rámci pobytové kontroly dne 27. 7. 2020, žalovaný s žalobcem zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy vstoupil na území České republiky neoprávněně, čímž narušil veřejný pořádek, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID-19 na území ČR, přičemž situace na Ukrajině se ve vztahu k výskytu tohoto onemocnění znatelně zhoršila. U žalobce je tak dle žalovaného dáno důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný dále dospěl k závěru, že žalobci nelze uložit žádné zvláštní opatření za účelem vycestování. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 30 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu realizace správního vyhoštění spočívající zejména ve vykonání ochranné karantény a následně k dokončení zahájeného řízení o správním vyhoštění, následného obstarání veškerých podkladů pro předání a transfer žalobce, potřebné komunikace mezi orgány dotčených států a zajištění přepravy na hraniční přechod tak, aby správní vyhoštění bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění; doba zajištění pak byla určena na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V ní namítal nepřiměřenost zajištění s tím, že naprosto postačovalo užití mírnějších prostředků, tj. zvláštních opatření za účelem vycestování. Dále brojl proti stanovené době zajištění v trvání 30 dnů, neboť za inkubační dobu nemoci COVID-19 se obecně považuje doba 14 dnů. Navíc žalobce se na území České republiky nacházel téměř měsíc a teoretickou nákazu by již prodělal. Žalovaný pak neumožnil žalobci podstoupení dobrovolného testování v některém z odběrových míst. V tom případě mu mělo být uloženo zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy měla mu být uložena povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Žalovaný pak svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření odůvodnil nedostatečně. Podle žalobce žalovaný rovněž chybně užil neurčitý právní pojem veřejného pořádku. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

4. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Důvod pro zajištění dle žalovaného vyplývá čistě ze zákona o pobytu cizinců, žalovaný nesupluje, nezastupuje ani nepřijímá kompetence krajské hygienické stanice. Policie rozhoduje o zajištění cizince, nikoliv o výkonu případné karantény. V zařízení pro zajištění cizinců lze vykonat preventivní karanténní opatření, neboť tam k tomu jsou uzpůsobeny podmínky. Nelze z toho však dovozovat karanténní zajišťovací důvod, tedy že policie o karanténě rozhodla. Povinná 14denní karanténa pro žalobce vyplývá z opatření Ministerstva zdravotnictví, neboť po neoprávněném vstupu na území České republiky se žalobce nepodrobil PCR-testu na onemocnění COVID-19. Za nadbytečné žalovaný označil tvrzení žalobce, že mu bylo znemožněno dobrovolné otestování na COVID-19 – to měl žalobce učinit sám po příjezdu do ČR dne 1. 7. 2020, nikoliv domáhat se toho až po zajištění policií dne 27. 7. 2020. Žalovaný podotkl, že se dostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a že žalobce neuvedl dostatečnou argumentaci na podporu svého názoru, že by byl schopen plnit uloženou povinnost zvláštního opatření a neohrozil by výkon správního vyhoštění. U žalobcovy argumentace o chybném užití neurčitěho právního pojmu veřejný pořádek pak zcela absentuje jakákoliv konkretizace toho, co považuje žalobce za nedostatečné nebo nesrozumitelné, případně v čem konkrétně chybné užití pojmů spatřuje. Právě vstup na území v době, kdy je třeba zájem společnosti spatřovat v ochraně před šířením nákazy, je zásadní podstatou narušení veřejného pořádku žalobcem.
5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodl bez veřejného projednání věci v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
6. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“; rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: www.nssoud.cz), zajištění představuje zcela mimořádný prostředek, neboť pro cizince znamená omezení jeho osobní svobody. Důsledkem uplatnění je tak zásah do základního práva jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 32/2019-25, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 2 Azs 314/2018-27, či ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 130/2017-17). Zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Aplikovatelnost institutu zajištění je až subsidiární, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Uvedené vyplývá také z čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále též „návrátová směrnice“), kdy k zajištění osoby může stát přistoupit, nemohou-li být v konkrétním případě uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (srov. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Azs 237/2017-20).

7. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
8. Zvláštní opatření je možno považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky, a to bez fyzického zajištění žadatele. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na závěry rozšířeného senátu NSS vyslovené v usnesení č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého *„[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“* (odst. [32]). Správní orgán však musí při rozhodování o zajištění vždy individuálně posoudit veškeré skutkové okolnosti případu, tj. osobní, majetkové i rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, a na jejich základě odůvodnit vyloučení aplikace mírnějších donucovacích prostředků, tj. zvláštních opatření (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, či ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64).
9. Žalobce dle žalovaného porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN, účinné ode dne 1. 7. 2020 do dne 19. 7. 2020 (tedy v době vstupu žalobce na území České republiky). V bodě I.4. tohoto ochranného opatření byl stanoven zákaz vstupu na území České republiky pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích (dále zde jsou uvedeny výjimky z tohoto pravidla, ty se však nevztahují na žalobce). V bodě I.2. tohoto ochranného opatření bylo nařízeno všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 dle bodu III.1, bezprostředně po vstupu na území České republiky oznámit tuto skutečnost, a to telefonicky nebo jiným vzdáleným přístupem, krajské hygienické stanici příslušné podle místa bydliště nebo ohlašovaného pobytu a bezodkladně se na vlastní náklady podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2, a to pokud orgán ochrany veřejného zdraví v individuálních případech osob nerozhodl o jiných karanténních opatřeních v souladu se zákonem č. 258/2000 Sb. a o délce těchto opatření (výjimky obsažené v tomto ustanovení se nevztahují na žalobce). V bodě I.3. daného ochranného opatření pak bylo nařízeno krajským hygienickým stanicím, aby u osob, které oznámí vstup na území České republiky podle bodu I.2., a ani do 72 hodin od vstupu na území České republiky nepředložily místně příslušné krajské hygienické stanici výsledek RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2 z území České

republiky, rozhodly o nezbytných karanténních opatřeních, a pokud test prokázal přítomnost SARS CoV-2, rozhodly o izolaci podle § 64 písm. a) ve spojení s § 2 odst. 6 a 7 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Obdobná ustanovení pak byla obsažena i v ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN, účinném ode dne 20. 7. 2020 do dne 2. 8. 2020 (tedy v době rozhodování žalovaného).

10. Žalobce tedy zjevně přes zákaz dne 1. 7. 2020 vstoupil na území České republiky, tedy postupoval v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 6. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN. Tato okolnost však sama o sobě nemá za následek závěr o nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a o automatickém přistoupení k zajištění cizince. Samotný nelegální pobyt cizince totiž nelze zařadit mezi „kvalifikovanější“ provinění, jakým by například byl nelegální pobyt po udělení správního vyhoštění, kdy by ho svým pobytem na území mařil. Skutečnost nelegálního pobytu na území tak bez dalšího nepředstavuje relevantní „přitěžující“ okolnost odůvodňující nepoužití zvláštních opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18). Na těchto východiscích dle závěru krajského soudu nic nemění ani skutečnost, že neoprávněný vstup žalobce na území ČR a pobyt na něm byl učiněn v důsledku porušení shora odkazovaného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, tedy v rámci probíhající pandemie koronaviru. I v nyní posuzované věci je tedy nezbytné posoudit individuální poměry žalobce a řádně zvážit možnost uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování.
11. Nemožnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalovaný na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí odůvodnil tak, že žalobce nemá dostatečnou hotovost a je bez možnosti obstarat si řádné bytové zázemí na území ČR. S odkazem na ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví žalovaný dále podotkl, že všem osobám, které vstoupí na území České republiky a nepředloží lékařské potvrzení o absolvování testu, je zakázán volný pohyb na území ČR po dobu nejdéle 14 dní ode dne vstupu na území České republiky a s ohledem na ochranné opatření není dostatečně reálné, aby si žalobce zajistil k vykonání karantény jiné komerční ubytování, tedy 14denní karanténu nemůže vykonat jinde než v zařízení pro zajištění cizinců. Tím, že žalobce sám nemá ani si nemůže legálně opatřit dostatek finančních prostředků k dalšímu pobytu a obstarání si základních životních potřeb a ubytování v České republice do doby, než bude vše připraveno k realizaci správního vyhoštění, nemůže tímto proto ani složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených s realizací předání. V České republice nežije jeho žádný příbuzný či známý, který by jej mohl alespoň po dobu karanténního opatření ubytovat a poté za něj mohl složit dostatečnou finanční záruku.
12. Žalovaný tedy svůj závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování opřel zejména o tvrzení, že žalobce je povinen vykonat 14denní karanténu, přičemž nemá dostatečnou hotovost a na území České republiky nemá žádné zázemí ani možnost zajistit si podmínky pro vykonání karantény. V této části je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jak plyne z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN, účinného v době rozhodování žalovaného, i ze zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví [dále též „zákon o ochraně veřejného zdraví“; srov. zejména § 64, § 67 a § 82 odst. 2 písm. l) tohoto zákona],

k rozhodnutí o uložení karanténního opatření jsou příslušné orgány ochrany veřejného zdraví, zejména krajské hygienické stanice, nikoliv však žalovaný.

13. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by žalovaný jakýmkoliv způsobem kontaktoval krajskou hygienickou stanici [s výjimkou oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 92k odst. 3 písm. a) zákona o ochraně veřejného zdraví] ve věci žalobce. Pokud měl žalovaný za to, že žalobci je nezbytné nařídít karanténu, měl se obrátit na krajskou hygienickou stanici s dotazem, jakým způsobem je třeba v případě žalobce postupovat, tedy zda je namístě uložení karanténního opatření (například i s ohledem na skutečnost, že žalobce na území České republiky pobývá již ode dne 1. 7. 2020 – zajištěn byl tedy v sedmadvacátý den svého pobytu na území) a v jaké délce (zda 14 dnů, nebo méně), zda postačuje provedení RT-PCR testu na přítomnost SARS CoV-2, příp. zda není třeba činit žádné opatření. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, žalovaný fakticky přistoupil k nařízení karanténního opatření žalobci, aniž by k tomu měl zákonné zmocnění a aniž by v této věci postupoval v součinnosti s krajskou hygienickou stanicí. Nelze pak přitakat argumentaci žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že 14denní karanténa vyplývá pro žalobce z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Karanténní opatření není automatismem – k jeho uložení je oprávněn pouze příslušný orgán ochrany veřejného zdraví.
14. Pokud pak jde o závěr žalovaného, že žalobce je de facto na území ČR bezdomovcem a nemůže 14denní karanténu vykonat jinde než v zařízení pro zajištění cizinců, soud konstatuje, že tento závěr (i kdyby v případě žalobce skutečně bylo namístě uložení karanténního opatření) nemá oporu ve správním spise. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27. 7. 2020 plyne, že žalobce mimo jiné uvedl, že na území České republiky nežije s nikým ve společné domácnosti, nemá zde žádné vazby a má k dispozici asi 3 000 korun. Z protokolu o výsledku žalobce však není zřejmé, zda a jakým způsobem má žalobce zajištěno ubytování na území České republiky. Žalovaný se touto otázkou nezabýval. Skutečnost, že žalobce měl v okamžiku výsledku k dispozici asi 3 000 korun, sama o sobě neznamená, že nemohl mít nikde zajištěno žádné ubytování. Přitom pokud by žalobce měl zajištěno ubytování, v úvahu by připadalo kupříkladu uložení zvláštního opatření spočívajícího v povinnosti žalobce zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly [§ 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců].
15. Z vyložených důvodů soud uzavřel, že v části týkající se tvrzené nemožnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování a v části, kde žalovaný pojednává o tom, že žalobce je povinen podstoupit 14denní karanténu, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
16. Soud nemůže aprobovat ani zvolenou dobu zajištění v trvání 30 dnů. I kdyby obstálo tvrzení žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, že žalobce nemůže karanténu vykonat jinde než v zařízení pro zajištění cizinců, pak by omezení svobody pohybu žalobce nemělo trvat déle než 14 dnů (viz též odůvodnění ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN i č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN). Není pak zřejmé, proč žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že 30denní doba zajištění byla stanovena „s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu realizace správního vyhoštění spočívající zejména **ve vykonání ochranné**

karantény a následně k dokončení zabývaného řízení o správním vyhoštění, následného obstarání veškerých podkladů pro předání a transfer účastníka řízení, potřebné komunikace mezi orgány dotčených států a zajištění přepravy na hraniční přechod tak, aby správní vyhoštění bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění“ (důraz přidán krajským soudem). Kroky vedoucí k ukončení správního řízení ve věci správního vyhoštění a k jeho případné realizaci by měly být činěny co nejrychleji (srov. čl. 15 odst. 1 návratové směrnice, podle něhož jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění; srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2011 Sb. NSS, bod 23), přičemž není důvodu, aby se v řízení o správním vyhoštění konaném v době zajištění žalobce vyčkávalo na „vykonání ochranné karantény“. Odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem svědčí o tom, že tato východiska nebyla plně zohledněna.

17. Žalobcově námitce o chybném užití neurčitého právního pojmu veřejného pořádku nelze přisvědčit. Jedná se o velmi obecnou a nekonkrétní námitku, v rámci níž žalobce sice obsáhle citoval z judikatury NSS, nevyjevil však své úvahy, z nichž by vyplývalo, jak konkrétně měl žalovaný při aplikaci daného neurčitého právního pojmu pochybit. Krajský soud proto alespoň obecně uvádí, že žalovaný srozumitelným způsobem objasnil svůj závěr, proč má za to, že v případě žalobce je dáno důvodné nebezpečí z narušení veřejného pořádku závažným způsobem – žalovaný poukázal (i s odkazem na statistiky) na nebezpečí plynoucí z onemocnění COVID-19 a na to, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu zasahující do více kontinentů porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, vstoupil na území ČR a pobýval na něm, čímž vlastní zájmy nadřadil nad zájmy společnosti řešící prostřednictvím cílených restrikcí mimořádnou epidemiologickou situaci na svém území. Žalovaný dále konstatoval, že v případě, že by osoby, které přicestovaly v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví, byly skutečně nakaženy, mohly tento virus nekontrolovaně šířit. Aniž by soud blíže hodnotil správnost této argumentace žalovaného (tu žalobce nijak konkrétně nezpochybnil, přičemž soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů), lze konstatovat, že daná úvaha je srozumitelná, řádně odůvodněná a přezkoumatelná.
18. V dané věci dospěl krajský soud ze všech uvedených důvodů k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se tvrzené nemožnosti uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování a v části týkající se tvrzené nutnosti vykonat 14denní karanténu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a zároveň skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.]. V části týkající se délky stanovené doby zajištění je pak v důsledku toho napadené rozhodnutí nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Proto soud pro tyto vady žalované rozhodnutí zrušil.
19. Krajský soud však současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé. Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla

vyčerpána vydáním původního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, publ. pod č. 2757/2013 Sb. NSS).

20. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalobci přiznal proti žalovanému náhradu nákladů spočívajících v právním zastoupení, a to ve dvou úkonech právní služby [převzetí věci a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž sazba za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč, za dva úkony právní služby činí náhrada nákladů řízení 6 800 Kč. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto se tato částka nezvyšuje o částku odpovídající sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalobce je osvobozen od soudního poplatku přímo ze zákona dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Přiznané náklady řízení proti žalovanému tak činí celkem 6 800 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena jako přiměřená charakteru uložené povinnosti v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 19. srpna 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně